

כן, הכול פוליטי

להפגנות בפתח תקווה יש כתובת ברורה מאוד, והיא לא ביתו של
היועץ המשפטי לממשלה, אלא מעונו של ראש הממשלה ברחוב בלפור
בירושלים ☹ המוחים, ובראשם העיתונאים, מאמינים באמרה "ביבי
אשם - עד שתוכח חפותו"

הודיה כריש-חזוני

כתבת ועורכת בעיתון מקור ראשון



ביחד
נגן על
המרחב
הדמוקרטי

ביבי הביתה
די לממשלת ההון !

מאבק סוציאליסטי

CRIME
MINISTER

מושחתים
הביתה

אבל שרון עקר יישובים וגירש מתנחלים מביתם. הוא החליט לדרוס את הדמוקרטיה ולהוציא לפועל חזון הפוך משל מצביעיו – אך תואם, ככל הנראה, את זה של רבים מבכירי התקשורת הישראלית.

ההתנהלות הזאת התקבלה בשקט. איש לא הפגין מול ביתו של היועץ המשפטי דאז, מני מזוז, כשהחליט לסגור את תיק האי היווני. וגם, לו היה מישהו יוצא להפגין נגד אותו עניין, ודאי לא היה מקבל סיקור נרחב ואוהד כמו זה שזוכים לו הפתחת-קוואים, גיבורי האומה לפי מהדורות סוף השבוע. להפך. התקשורת אתרגה את שרון החשוד בלי להתבלבל. הוא קיבל ראיונות מלטפים שכללו שאלות נוגעות ללב על משפחתו, על הבית ועסקי הצאן שלו. איפה בדיוק הייתה המלחמה בשחיתות אז? היכן התחבא המאבק הנחוש למען ניקיון הכפיים? כשחברי כנסת ממרצ ויו"ר מפלגת העבודה מתייצבים להפגנות הללו, ברור לחלוטין שהם מגיעים כדי לפגוש שם את מצביעיהם ותומכיהם. אלו שלא מצליחים להחליף את השלטון בקלפי, ומנסים לעשות זאת באמצעות הפרעה לשכנים בפתח תקווה.

מנדלבליט הפך בעיני המפגינים לשותף לדבר עברה. בשלטים המונפים בהפגנות הוא מכונה "פרקליטו של השטן", "הקונסיליירי המשפחתי" ושאר מחמאות מפוקפקות לעובד מדינה ישר דרך. הללו סבורים שהכפשות אלו, בהיגיון מעוות כלשהו או בשיטת הפוך על הפוך, יגבירו אצלו את המוטיבציה לפעול להפלתו, שברור להם כי תגיע. המפגינים נגדו מביעים כעס, כמעט ילדותי, על התמשכות החקירה בתיקי 1000 ו-2000, אף שהזמן שחלף מאז נפתחו אינו חורג משל הליכים משפטיים אחרים בסדר גודל דומה. ובכלל, מדובר בחקירות שהמשטרה והפרקליטות הן שמניעות קדימה, חופרות מסביב לעולם כדי למצוא להן הוכחות. אילו אכן הייתה שוררת כאן השתקה דרקונית, ארדואנית, כפי שטוענים בתוקף המפגינים, החקירות הללו, מן הסתם, כלל לא היו נפתחות.

בתוך כך, גם הקביעה כי המחאה החברתית של קיץ 2011 נכשלה, לא ברורה עד הסוף. כי, איך בדיוק הייתה נראית הצלחה שלה? חינוך חינוך מגיל אפס ועד דוקטורט, בכיתות קטנות של 15 תלמידים בלבד? דירה ברוטשילד לכל פועל? או שהתפיסה היא שהמחאה נכשלה, כי נתניהו הוא עדיין ראש הממשלה?

מחאת האוהלים ברוטשילד נתפסה אצל רבים כבלתי מוגדרת במטרותיה, ובכיינית בהתנהלות של לפחות חלק ממנהיגיה. הללו סימנו תנועת איקס אינפנטילית מול הצעות ועדת טרכטנברג. הללו לא יצאו אל הרחוב



ה שאלה שנשאלתי לפני כתיבת מאמר הדעה המובא כאן, תהתה האם המחאה החברתית מול ביתו של היועץ המשפטי לממשלה, היא בעצם פעילות פוליטית במסווה של מחאה חברתית. והאמת, שלא ידעתי אם לצחוק או לבכות. כי בעיניי, ברור לחלוטין שזו פעילות פוליטית למהדרין כנגד מושא ההפגנות האמיתי, המתגורר במעון ראש הממשלה בירושלים, ולא בפרבר הפתחת-קוואי. במוצאי שבת אחת בתחילת יולי האחרון, צילם עיתונאי מקור ראשון, אריאל שנבל, כרזה שנתלתה בידי מפגיני כיכר גורן מול ביתו של אביחי מנדלבליט. כרזה שנדמה כי תמצתה היטב את המסר ההזוי של המחאות המוצ'שיות הללו. "ביבי אשם – עד שתוכח חפותו". אכן, מסר חברתי בעליל.

בראש המחאה הזאת עומדים שניים. אלדד יניב, יריב פוליטי מוצהר של ראש הממשלה שאף ניסה להתמודד מולו בקלפי, אך לא עבר את אחוז החסימה. השני, מני נפתלי, שעבד כאב בית במעון ראש הממשלה, ופוטרו – מפני שלטענתם של ראש הממשלה ורעייתו התנהל באופן בלתי-ראוי. האם באמת כל מאווייהם של השניים האלה הוא שלטון נקי כפיים? האם הם לוחמי האור שיצילו את כולנו ממדמנת החושך המושחתת המבעבעת לכאורה במשכן ראש הממשלה? נו, באמת. אפשר להזכיר ולהיזכר שפעם כיהן ראש ממשלה אחר, אחד בשם אריאל שרון. הוא היה חשוד בעבירות שוחד קשות פי כמה: פרשת האי היווני ואחר כך פרשת סיריל קרן, שכללה קבלת 1.5 מיליון דולר. החשד שרבע על שרון היה כבד יותר מסיגרים ושמפניות ורודות, אפל יותר משיחות עם נוני מוזס.

מתוך מצוקה אמיתית, אלא מתוך גל גלובלי אופנתי של צעקות כנגד הממסד הנוכחי.

מבחינתי, אחת המחאות המשמעותיות שסיקרתי, ולמען ההגינות נאמר – גם הזדהיתי איתה – הייתה זו שיצאה כנגד ההחלטה להחריב ולעקור את יישובי גוש קטיף וצפון השומרון. המטרה שלה הייתה מוגדרת לחלוטין: היא לא שאפה לתקן עולם באופן כללי, היא ביקשה למנוע עוול. לעצור מהלך שלא רק נגד כל זכות אדם אפשרית, אלא אף התנהל באופן מחפיר. המוחים כנגד ההתנתקות סברו באמונה שלמה שהם מונעים ממדינת ישראל מהלך שהוא לא רק אנטי-תזה לחזון הציוני כולו, עקירה במקום בניין והפרחת השממה, אלא הוא גם מסוכן ביותר מבחינה ביטחונית. כמה לעגו לאזהרות מימין שטילים ייפלו על אשקלון. ואכן, החשש התברר כשטות. הטילים הגיעו הרי עד באר שבע ותל אביב. בשמאל הבטיחו כי מהלך ההתנתקות יביא לנו לגיטימציה בינלאומית אינסופית. במקומה קיבלנו את חמאס, ואת לבנון השנייה, ואת עופרת יצוקה, ואת צוק איתן.

אכן מגעיל. וגם מקומם

בבוקר שלמחרת אחת מצעדות המחאה כנגד ההתנתקות, זו שיצאה מנתיבות, נהגתי מותשת הביתה,

אחרי לילה ארוך עם המפגינים. את תוכנית הבוקר בגלי צה"ל הגישה אז שלי יחימוביץ', עוד לפני שעברה לפוליטיקה. על הקו הייתה הכתבת הדס שטייף שעברה את הלילה עם המפגינים וראתה במו עיניה את המתרחש. היא דווקא ניסתה להסב את תשומת לבה של יחימוביץ' לדרמה האנושית שהתחוללה בשטח. למשפחות השלמות, מבוגרים וצעירים, שבילו את הלילה בתנאים קשים על הכביש, בניסיון להפגין את עוצמת המחאה שלהם כנגד המהלך השגוי. יחימוביץ' השתיקה אותה בזלזול קל כשסיפרה על אנשים שישנו על האספלט, ליד גללי סוסים משטריים. "איכס, זה מגעיל", אמרה לה.

אכן. מגעיל.

יחימוביץ' אמנם נהייתה מאז אמפתית יותר, אך היחס התקשורתי המפלה אל המוחים צורב עד היום. כשנפתלי ויניב נעצרו למשך שעות אחדות, זעקו כאן הכותרות. כשמפגינים "כתומים" נעצרו באלפים, הוכו קשות, והועמדו לדין בקבוצות, האתרוגים רעמו ואבירי זכויות האדם שתקו.

אז אל תטיפו לנו על מחאות חברתיות. זכותם המלאה של המפגינים לרצות להחליף את השלטון, אבל את האמת יש לומר: זה הכול פוליטיקה. ■

